

Вищий клас!

Чи має замислюватися відвідувач концерту про те, якою серйозною та виснажливою є праця музиканта? Певно, що ні. Адже виконавцю важливо представити свій виступ не як звіт про багатогодинні щоденні заняття, а як щасливу зустріч з музикою і публікою, з невимушеною легкістю розставити свої смислові акценти, виблискуючи технікою, немов би граючись. Саме таке враження справив концерт фортепіанної музики, який відбувся 19 березня 2017 року у Великій залі Харківського національного університету мистецтв імені І.П. Котляревського. Вихованці та випускники класу професора Людмили Федорівни Шукайло підготували захоплюючу музичну подорож країнами світу.

Концерт відкрила творчість українських композиторів, і що цікаво – жінок-композиторів. Студентка п'ятого курсу Валерія Мархайчук виконала *Триптих* Богдани Фільц, що звучав вельми урочисто за рахунок імітації дзвонів у крайніх частинах. Продовжила концерт створена на замовлення міжнародного конкурсу піаністів легендарна *Токата-кампане* Людмили Шукайло. У виконанні студентки другого курсу Марії Рябушко музика набула самобутньої експресії, що контрастувала з відвертою та проникливою лірикою.

Зовсім по-іншому прозвучав наступний Концертний парафраз на «Турецьке рондо» В. А. Моцарта, котрий зіграла студентка четвертого курсу Дар'я Мельниченко. Фінал сонати Моцарта, який має підзаголовок «Rondo alla turca», став «жертвою» масової культури і неодноразово піддавався різного роду обробкам і стильовим метаморфозам. Цього разу прозвучав «ремікс» Аркадія Володося. Його дещо громіздка конструкція, де різні теми з рондо звучали у контрапунктичному викладі одночасно (і це надало звучанню помпезно-узагальнюючого характеру), місцями нагадувала гротеск. Виконавиця достойно впоралася зі складностями технічного плану, що було достатньо серйозною задачею. Реплікою у діалозі часів стала транскрипція Григорія Гінзбурга арії Фігаро з опери «Севільський цирюльник» Дж.Россіні. Цей номер прозвучав у виконанні Лілії Бежиташвілі, студентки п'ятого курсу, дещо пізніше і відрізнявся концертною ефектністю як музики, так і виконавиці.

Після квазі-Моцарта на авансцену вийшла плеяда романтиків.

Скерцо Ф. Мендельсона та Етюд-картину С. Рахманінова виконав студент першого курсу Станіслав Потоцький, котрий, не зважаючи на юний вік, порівняно з іншими учасниками концерту, показав себе як вправний піаніст. Його гра відрізнялася особливою музикальністю, і, як фантастичні образи зі скерцо, так і ярмаркове свято немов «оживали» під пальцями цього виконавця.

Атмосфера, що панувала у залі, була дуже теплою. Було відчуття, немов ти потрапив на сімейне свято. Особливо це проявлялось у ансамблях, де слухачі могли відчути радість від спільного музикування ансамблістів. Вони не були конкурентами, хоча могли б. Натомість, учасники ансамблів були чуйними партнерами. Напевно, найщасливішою у цьому плані була уже випускниця, Ольга Калашникова, адже в ансамблі з нею грала сама Валентина Федорівна. Вони виконали другу частину Російської рапсодії С. Рахманінова, і цей момент був дуже зворушливим.

У світ салонної музики 19 століття на декілька хвилин перемістила другокурсниця Марія Рябушко, виконавши Вальс-каприс із циклу «Віденські вечори» Ф. Шуберта у транскрипції Ф. Ліста. Виконавиці вдалося передати мрійливий характер музики, котрий переходить у романтико-патетичні звертання. Проте ліричність музики не виключає вимоги у віртуозності при виконанні. І з цією задачею молода піаністка гідно впоралася.

Драматичний діалог із самим собою та неможливість знайти вірну відповідь – про це розповідала слухачу Валерія Мархайчук, виконуючи першу частину сонати Й. Брамса фа-дієз мінор. В цьому номері особливо було видно, наскільки важливе для музиканта вміння «вживатися у роль», проживати кожную інтонацію мовою музики.

Новий простір латино-американської музики відкрила Марія Жорнікова, що навчається на третьому курсі. Вона виконала чотири п'єси з циклу «Ляльки» Е. Віла-Лобоса. Ця музика перенесла нас у напівреальний, дещо химерний, світ. Інколи з поблажливістю спостерігали ми за ляльковими, «іграшковими» почуттями, які, втім, не позбавлені чистоти та наївності, що не може не зворушити.

Коли звучить ім'я Астора П'яцолли, кожен очікує на пристрасне танго. І цього разу очікування публіки були виправдані. Одягнені у червоне і чорне, випускниці Олеся Кізіль та Наталія Каширцева захопили залу хвилею екзальтованої емоційності у творі під назвою *Violen tango*.

Атмосферу Парижу першої половини ХХ століття відтворила соната Д. Мійо для фортепіано у чотири руки. Її виконали також випускниці Валерія Кізка та Ольга Михайлова. Часом вихор сучасного міста, часом – споглядальна лірика, – все це звучало ефектно і промовисто.

Завершив концерт цілий кuartет піаністів. До його складу увійшли лауреати міжнародних конкурсів та фестивалів, Вікторія Сушанова, Олеся Кізіль, Валерія Кізка та Андрій Бригадин. Вони виконали транскрипцію для фортепіано відомого «Політа джмеля» М. Римського-Корсакова та твір під назвою «Потяг» С. Прокоф'єва. Їх вихід поставив феєричним та яскравим фіналом вечора, а те, що виконавців було аж чотири, підтвердило ідею єдності класу.

Отже окрім задоволення від чудової музики концерт класу Валентини Шукайло залишив неповторне відчуття радості від музикування, яке від виконавців передалося слухачам. Хтось скаже, що гра – це несерйозно, та я мушу не погодитись. Часто дуже серйозні речі передаються чистіше то точніше саме за допомогою гри. І в першу чергу це стосується музики.